

DE MORGEN ONLINE
02-11-17, [Evelyne Coussens](#)

De geborgenheid van een bord soep
Met INUK maakt Studio ORKA (opnieuw) een parel van een voorstelling

Een bordje soep. Het is de tomatensoep met balletjes die de personages uit INUK (7+) ontdooit en hun leven weer laat stromen. Studio ORKA strijkt met zijn nieuwe voorstelling neer op locaties waar kinderen verblijven voor wie 'thuis' een problematisch begrip is. Om net daar te vertellen dat alles voorbij gaat – ook het gevoel geen toekomst te hebben.

© Phile Deprez

Op het terrein van het Oostendse tehuis voor bijzondere jeugdzorg De Brem heeft ORKA een wat sjofel familiehotelletje nagebouwd. Ouderwets behang, stoffige meubeltjes, lelijke schilderijtjes van de hand van de misantropische eigenaar Carl (Randi De Vlieghe) – maar ook een vrolijk rondscharrelende klusjesman met fake-Spaans accent (Tomas Pevenage). *Fawlty Towers* is niet veraf, juist.

Enter holderdebolder door de draaideur: Nina (Ilse De Koe), pubermeid uit een ontwricht gezin. Nina leeft uit haar toiletta's – moet ook wel wanneer je om de haverklap verhuist – waarin ze alles meezeult wat een beetje schamele geborgenheid biedt: een kerstboompje, een paar pantoffels. Komt eveneens binnengestruikeld: de schlemielige handelsreiziger in

fopartikelen Johan (Steven Beersmans) die zichzelf een 'geboren geleider' noemt – al vier keer in zijn leven door de bliksem getroffen.

Maar Carl wil van hun komst niet weten: het hotel is gesloten, hijzelf opgesloten in zijn melancholie om het verleden. Nina verstoopt zich in de lobby en er ontspint zich een koddige deuren- en plafondkomedie waarin iedereen iedereen betrapt in een keten van ongewenste aanwezigheden – want ongewenst zijn Johan en Nina, al hun hele leven. Tot klusjesman Ivan komt, met dat ene bordje soep.

De personages zullen elkaars leven veranderen, zoals dat altijd gaat bij Studio ORKA: de komst van het 'vreemde' schudt het 'vertrouwde' door elkaar en daar hebben alle betrokkenen belang bij. Voor hen die ontheemd zijn én voor hen die met hun plek vergroeid zijn gloort het perspectief op een nieuw begin: de een vindt een thuis, de ander een hele wereld.

De aanloop naar de katharsis is in ware ORKA-style verpakt in de snedige opeenvolging van slapstickachtige dialoog-scènes en visuele gags. Zonder subtiliteit te verliezen, want onder de lach schuilt onmiskenbaar pijn – zo gelaagd zijn de karakters opgebouwd. Stuk voor stuk hebben ze een 'solootje': een moment dat ze alleen zijn (met het publiek). Wanneer Nina zich bijvoorbeeld onbespied waant grijpt ze haar smartphone, zet een liedje op van Rihanna en danst. Ach: die stoere gebaren, dat lipsync-en, de wat onzekere imitatie van pasjes... Het zegt alles over haar kwetsbaarheid.

[De aanloop naar de katharsis is in ware ORKA-style verpakt in de snedige opeenvolging van slapstickachtige dialoog-scènes en visuele gags.](#)

De apotheose van INUK ligt in een scenografische truc die te spectaculair is om te onthullen – hoewel we dachten na de ondergrondse raket van *Duikvlucht* (2012) en het verzakkende huis van *Chasse Patate* (2016) wel zowat alles gezien te hebben.

Wat vaststaat is dat vormgevers Martine Decroos en Philippe Van de Velde, het artistieke brein achter Studio ORKA, er voor de zoveelste keer in geslaagd zijn om alles in elkaar te schuiven: een delicaat verhaal met wezenlijke thematiek, gedragen door de spelvreugde van vertrouwde acteurs en vormgegeven op zo'n magische manier dat wij er alleen sprakeloos naar kunnen kijken, met de grote, schitterende ogen van een zevenjarige.